

متن پرسش

می‌خواستم ببینم کلمه شیء در قرآن و روایات به چه معناست؟ و آیا شیء بودن بر خداوند هم اطلاق می‌شود یا فقط مختص مخلوقات است؟ با توجه به اینکه در مورد خداوند متعال معصوم علیه السلام فرمود «شیء بحقیقه الشئیء» آیا می‌شود گفت خدا واقعا شیء است؟ البته با این قید که فرمودند به خلاف همه اشیاء است. و اینکه اگر ما قائل به این شویم که شیء بودن بر خداوند هم اطلاق می‌شود آیا نمی‌شود از این کلام معصوم علیه السلام که فرمودند خداوند از «لا من شیء» جهان را خلق کرد نتیجه‌گیری کرد که از وجود خودش هم خلق نکرده (به دلیل اطلاق شیء بودن بر خداوند متعال) و دلیلی باشد بر رد کسانی که قائل به اصالت وجود هستند؟! چون همان طور که خودت بهتر می‌دونی در صورت عدم اطلاق شیء بر خداوند بر اساس تقسیم‌ثنائی: جهان یا از «من شیء» خلق شده یا از «لا من شیء» از من شیء که عقلا محال است. می‌ماند «لا من شیء» که باز بر اساس تقسیم‌ثنائی دو حالت برای «لا من شیء» متصوره که یا از «من لا شیء» خلق شده یا از وجود خودش، از «من لا شیء» که محال است زیرا عدم چیزی نیست که جهان از اون خلق بشه و تنها حالتی که می‌ماند از وجود خودش

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان‌طور که می‌دانید در روایت، به خداوند به عنوان شیئی نیز اطلاق شده که نظر به موجودیت حضرت حق دارد و این، منافی آن نیست که در نسبتی دیگر، او را لاشئ بدانیم به عنوان آن‌که چیزی نیست در عرض دیگر چیزها، وگرنه منجر به نقص حضور بیکرانه حضرت حق خواهد بود. موفق باشید